

вървеше по обикновено. На горната кула блюстителитѣ се смѣниха съ обичайния екъ на барабани. Песяцитѣ извеждаха загаритѣ за малка вечерна разходка. Откъмъ кухнитѣ припъпла презъ всички прагове тънка миризма на печена дивиня. Царицата бѣ канила за вечеря нѣколко семейства на кумански власти. Тихо се отваряха и притваряха врати, отекваше потуленъ глъчъ, неясни смѣхове, звънъ отъ чаши и чинии. Всичко бѣ спокойно, радостно.

Въ сѣщия този мигъ, кѣщата на стрелецъ Дейко бавно се изпълваше съ войскари, единъ по единъ, незабелязано. А челникъ Матей смѣняваше войскаритѣ, опредѣлени за блюстителѣ презъ нощта на Царевецъ, съ свои, довѣрени люде. Боляритѣ Георги, Драгота и Добромиръ бѣха събрали въоръжени парици отъ прониитѣ си и наближаваха въ усиленъ походъ стениитѣ на престолнината. Притисналъ съ трепетна дѣсница мечъ до гърдитѣ си, капетанъ Данъ чакаше условния знакъ, за да се втурне съ копиеносцитѣ си въ покоитѣ на Борила.

Какъ бавно върви времето, когато се чака. Мария се лута отъ стена до стена, стиска рѣще въ нѣма молитва, издига очи къмъ небето, зовейки помощъ и закрила. Самотихитѣ, неспокойни стѣпки на Дафина я каратъ внезапно да застава неподвижна предъ прозореца, впила очи въ далечната главна кула, чиито огньове горятъ въ мрачевината като огромни златни езици.

— Да ти донеса ли яденето? — пита за стотенъ пѣтъ загрижено старата и спира изпитателенъ взоръ връзъ момичето.

— Донеси — е краткиятъ отговоръ.

Ала храната си остава непобутната. Минаватъ още единъ, два, три, петъ часа. Още малко, още малко . . . Тихо и решително рѣжа на съзаклятникъ ще завърти въ уреченъ мигъ скрипеца на подемния мостъ. Ще се промъкнатъ презъ явни и потайни ходове избранитѣ люде. Улицитѣ на Търновъ ще се изпълнятъ съ нови войски, пристигнали неочаквано отъ неизвестни мѣста. Ще гръмнатъ съ буенъ зовъ всички камбани . . .

А Иоанъ Асѣнъ чака въ далечното Черниговско кня-